

[Arbejds- og socialministeren.]

tæde med at gennemføre en radikal ændring i vore finansieringsvilkår til den tid.

Dernæst har hele byggesituationen ganske ændret karakter, siden lovforslagene første gang lå på rigsdagens bord. Medens byggesituationen sidste vinter var præget af stor tilbageholdenhed og vanskeligheder ved at opnå byggelån, har billedet nu ganske ændret sig. Som man vil vide fra meddelelser i dagspressen, er der i løbet af det sidste halve år til boligministeriet indkommet et så stort antal ansøgninger om statslån til boligbyggeri, at der indenfor rammerne af vor byggekapacitet og de finansielle ressourcer ikke er mulighed for i år at imødekomme de indkomne ansøgninger, og vi kan derfor allerede nu forudse, at størstedelen af det byggeprogram, der kan opstilles for det kommende år, på forhånd er dækket af allerede indkomne låneansøgninger.

Nu er jeg meget vel klar over, at de foreliggende forslag i og for sig ikke så meget tager sigte på at stimulere byggevirksomheden som på at nedbringe huslejeudgifterne. Det er rigtigt, at de indtrufne pris- og rentestigninger har haft en uheldig indflydelse på huslejeudviklingen i de senere år. På den anden side må man huske, at selv disse store stigninger taget i betragtning udgør huslejen i dag takket være indkomstudviklingen dog en mindre andel af boligtagernes nettoindkomst end før krigen. Dertil kommer, at de foretagne ændringer i byggestøttelovgivningen, for så vidt angår støtten til de børnerige familier, har medført, at de indtrufne huslestigninger ikke kommer til at belaste budgettet så stærkt for de vanskeligt stillede familier.

Hvad angår spørgsmålet om forlængelse af de 10-årige lempelser i det gamle byggeri, vil jeg — ligesom indenrigs- og boligministeren tidligere har gjort det — udtale, at der fra vor side ikke kan blive tale om nogen generel forlængelse af disse lempelser, idet huslejen i en meget stor del af det pågældende byggeri i øjeblikket ligger så lavt, at lempelsernes bortfald ikke vil betyde noget nævneværdigt. Skal der blive tale om forlængelser, kan det allerhøjest blive efter en konkret bedømmelse i hvert enkelt tilfælde.

Jeg må altså fastholde regeringens afvisning af de foreliggende lovforslag, idet jeg dog samtidig vil tilføje, at regeringen na-

turligvis er villig til i et eventuelt udvalg, hvis folkettingen måtte ønske et sådant nedsat, at foretage en saglig drøftelse af foreliggende problemer i forbindelse med bolig-situationen.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ingvard Dahl): Det er åbenbart, at regeringen i øjeblikket ser meget optimistisk på de aktuelle byggeproblemer. De vanskeligheder, vi drøftede, da sagen var til debat her i tinget i foråret, synes efter regeringens opfattelse at være overvundet. Indenrigs- og boligministeren, der i foråret ikke fandt det forsvarligt at igangsætte mere end 16 000 lejligheder i indeværende år, oplyste under finanslovdebatten, at der ialt ville blive startet ca. 20 000 lejligheder, og af disse var de 18 000 med statslån.

Lad mig minde om, at indenrigs- og boligministeren i foråret udtalte, at det, der var den afgørende vanskelighed for boligbyggeriet, var, at der var indkommet så få projekter til igangsættelse. Ministeren oplyste, at der kun forelå ansøgninger om støtte til 13 000 boliger, og føjede til, at skulle man op på de 16 000 boliger, der dengang opereredes med, var det nødvendigt at gøre noget særligt for at opmuntre byggeinitiativet.

Det er naturligvis glædeligt, at der er bygherrer, som på trods af de betænkeligheder, der må gøre sig gældende, inden man tør sætte byggeri i gang, har indleveret projekter for 20 000 lejligheder udover de omkring 20 000 lejligheder, der allerede er i gang. Men når regeringen finder, at byggeproblemerne stort set synes at være løst, kan vi for vort vedkommende ikke være enige deri. Vi har ved tidligere lejligheder fremført, at det ikke alene gælder om at føre en byggepolitik, men at det i endnu højere grad gælder om at føre en boligpolitik. Når bygherrerne på trods af huslejen i nybyggeriet stadig tør sætte byggeri i gang, må det utvivlsomt først og fremmest skyldes, at boligøden er større, end det hidtil er antaget.

Som fremhævet i den skriftlige fremsættelse af de lovforslag, der her er til behandling, kan ingen være i tvivl om, at med den husleje, der i dag forlanges i nybyggeriet, er det et alvorligt økonomisk offer for en jævn familie at flytte ind i en ny lejlighed. Det offer kan bæres af unge og nygifte par, så længe begge arbejder, men for det